«Προβάροντας τη Στέλλα Βιολάντη του Γρηγορίου Ξενόπουλου»

1η σκηνή:

Δευτέρα απόγευμα… σε ένα θέατρο της Αθήνας.
Η πρώτη συνάντηση- πρόβα.

Ο κύριος ΤΑΣΟΣ είναι μόνος του στη μέση της σκηνής. Περιμένει τους υπόλοιπους. Κάθεται σε μία καρέκλα και διαβάζει αφοσιωμένος τις σημειώσεις του. Έχει παθιαστεί και αρχίζει να διαβάζει φωναχτά…

κύριος Τάσος: ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ:
Στέλλα Βιολάντη, «το άνθος μέσα στο άνθος των λαμπρών ζακυνθίων παρθένων». «Ήταν περισσότερο λουλούδι παρά άνθρωπος το δροσερό και λευκό αυτό πλάσμα».
Αχ, αυτός ο Ξενόπουλος!!! Τι ωραία γράφει!! Γλαφυρός, λυρικός…
«Τότε, η μυστική μου συμπάθεια έγινε λατρεία. Και με τη λατρεία αυτή, θα στήσω σήμερα το βωμό μου, μικρό και φτωχό και αστόλιστο. ΈΡΩΣ…» (τον διακόπτει ο κύριος Χάρης, που μπαίνει ασθμαίνοντας στη σκηνή)

κύριος Χάρης: ΚΥΡΙΕ ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ, καλή σας μέρα!
Πώς μου είστε; Τι κάνετε;

κύριος Τάσος: (θυμωμένος) Εγώ καλά είμαι!!! Εσύ όμως άργησες. Δε γίνεται έτσι δουλειά.
Η Τέχνη! Η Τέχνη θέλει θυσίες…

κύριος Χάρης: (απολογητικά)
Ό, τι και να πείτε έχετε δίκαιο! Ζητώ συγγνώμη. Δε θα επαναληφθεί…

κύριος Τάσος: (εκνευρισμένος)
Το ελπίζω… Οι άλλες 2 πού είναι; Γιατί καθυστερούν τόσο;

κύριος Χάρης: Θα έρθουν.. κάτι θα έτυχε… ίσως να…

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει βιαστική στη σκηνή η ΘΕΟΔΩΡΑ.

Θεοδώρα: Καλημέρα, κύριε Τάσο!!! Ουφ… πολλή κίνηση είχε στους δρόμους σήμερα!
(απευθύνεται ΜΟΝΟ στον σκηνοθέτη απαξιώνοντας τον κύριο Χάρη)

κύριος Τάσος: Καλή σου μέρα, Θεοδώρα! Θα ήθελα την επόμενη φορά να είσαι στην ώρα σου.
(της μιλάει γλυκά, πατρικά)

Ο κύριος Χάρης τον κοιτάει περίεργα.
Αυτόν σχεδόν τον έβρισε, ενώ στη Θεοδώρα μιλάει με τόση γλυκύτητα!

Θεοδώρα: Ασφαλώς, κύριε Τάσο μου! Πρώτη θα έρχομαι και τελευταία θα φεύγω από τις πρόβες. Θέλω τόσο πολύ να…

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στη σκηνή η άλλη ηθοποιός, η ΚΩΝΣΤΑΤΙΝΑ

Κων/να: Καλημέρα. (κοφτά, βαριεστημένα, οριακά αγενώς)

Ο κύριος Τάσος την κοιτάζει,
κουνάει απλά το κεφάλι του «ανταποδίδοντας» τον χαιρετισμό!

Θεοδώρα: Καλημέρα, «συναδέλφισσα»… (ίσα που ακούγεται)

κύριος Χάρης: Καλημέρα, Κωνσταντίνα. Κάθισε, σε παρακαλώ, να ξεκινήσουμε.

Κάθονται όλοι- έχοντας σχετική απόσταση μεταξύ τους:
ο κύριος Χάρης κάθεται δίπλα στον κύριο Τάσο, η Θεοδώρα από την πλευρά του κυρίου Τάσου και η Κωνσταντίνα από την πλευρά του κυρίου Χάρη

κύριος Χάρης: Κύριε ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ, ο λόγος σε εσάς, ξεκινήστε.

Ο κύριος Τάσος παίρνει σοβαρό ύφος και αρχίζει

κύριος Τάσος: Σας καλωσορίζω στο χώρο μας, στο θέατρο που θα μας φιλοξενήσει αυτόν τον χειμώνα και θα στεγάσει το μεγαλεπήβολο νέο όνειρό μας…
(τον διακόπτει απότομα ο κύριος Χάρης)

κύριος Χάρης: Και τι όνειρο!!!

Κων/να: … σκέτος εφιάλτης … στο δρόμο με τις λεύκες!

κύριος Τάσος: Τι είπατε; (ενοχλημένος)

Κων/να: Θυμήθηκα που είδα χθες ταινία στην τηλεόραση. «Ο εφιάλτης στο δρόμο με τις λεύκες».

κύριος Χάρης: Ωραία ταινία;; Τι υπόθεση είχε;

Θεοδώρα: Ερωτική!!! Μα τι λέτε, κύριε Χάρη; Το λέει ο τίτλος!

Κων/να: Σας παρακαλώ!! Αφήστε τις ειρωνείες. Θα εξηγήσω εγώ στον κύριο Χάρη….
(απειλητικά προς τη Θεοδώρα και στοργικά προς τον κύριο Χάρη)

κύριος Τάσος: (σηκώνεται όρθιος – οργισμένος) Μα, τι γίνεται εδώ;;; Τι κάνετε; Μπορείτε να συντονιστείτε με το χωροχρόνο; Χρόνος: Δεκέμβριος 2021. Χώρος: Αθήνα. Θεατρική παράσταση: «Στέλλα Βιολάντη» του Ξενόπουλου. Το ξέρετε ΟΛΟΙ το έργο;

Θεοδώρα: Ασφαλώς, κύριε Τάσο!!! Ποιος δεν το ξέρει;

Κων/να: **Εγώ!** (απλά, κοφτά) Δεν το ξέρω… Το μόνο που ξέρω είναι «Το μυστικό της κοντέσσας Βαλέραινας». Άλλωστε, αυτό ήταν η μεγάλη του επιτυχία του. Έτσι δεν είναι, κύριε Χάρη;

κύριος Χάρης: Ναι… έχεις δίκαιο, Κωνσταντίνα μου, αλλά…
(διστακτικά και φοβισμένα)

κύριος Τάσος: Λοιπόν, κυρία Κωνσταντίνα, να σας βοηθήσω. (επιτακτικά)
Θα σας εξιστορήσω εν ολίγοις την υπόθεση του έργου.

Θεοδώρα: Μήπως θα θέλατε να το κάνω εγώ, κύριε Τάσο;

κύριος Τάσος: Όχι, Θεοδώρα μου, δε χρειάζεται!!! Ευχαριστώ πολύ. Θα χρειαστώ τη βοήθειά σου αργότερα… (μιλώντας γλυκά και με υπονοούμενα)

Κων/να: Τον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών μη χρειαστείς… Και ποιος θα σου δώσει το φιλί της ζωής να δούμε…αν και έχω κάποια υπόψη μου! (ψιθυριστά)

κύριος Τάσος: (την αγνοεί επιδεικτικά)
Η υπόθεση ξετυλίγεται στην Ζάκυνθο στη δεκαετία του 1880.

Θεοδώρα: Αχ, να σας διακόψω λίγο; Χίλια συγγνώμη, κύριε Τάσο. Αλλά αξίζει να τονίσουμε – κυρίως στη «συναδέλφισσα» από εδώ (κοιτάει ειρωνικά την Κωνσταντίνα)– ότι η Ζάκυνθος μόλις είχε ενσωματωθεί στην Ελλάδα… το 1864…

Κων/να: Και αυτό γιατί έπρεπε να το γνωρίζω;;; (με αγένεια)

Θεοδώρα: Πείτε το και γενικές γνώσεις, «συναδέλφισσα»... Ό, τι μαθαίνει ο καθένας κέρδος είναι!

Κων/να: Δεν καταλαβαίνω.. Τον «Εκατομμυριούχο» ήρθαμε να παίξουμε εδώ; Ο Αρναούτογλου μας λείπει!!! (ειρωνικά)

κύριος Χάρης: Σιλάνς σιλβουπλέ, κορίτσια. Ησυχία, σας παρακαλώ! Ας επανέλθουμε στο θέμα μας. Συνεχίστε, **κύριε ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ μου**. Τα λέτε τόσο ωραίαααα!

Κων/να: Εντάξει, κύριε Χάρη. Αφού το λέτε εσείς..

κύριος (αναστενάζοντας) Ουφ.. Είπα και ξαναλέω και θα το ξαναπώ…

Τάσος: Ζάκυνθος, δεκαετία 1880. Ο Παναγής Βιολάντης είναι πλούσιος σταφιδέμπορος, από τους πιο ισχυρούς του νησιού. Ζει στο αρχοντικό του, στο νεόκτιστο παλατάκι της Καινούργιας Ρούγας, με τη γυναίκα του -τη Μαρία-, την ανύπαντρη αδερφή του-τη Νιόνια-, την πρωτότοκη κόρη του – τη Στέλλα, 18 ετών-, τις άλλες δύο κόρες του - τη Νένα και την Κατίνα- και τον μοναχογιό του- τον Νταντή.

Θεοδώρα: Επομένως, η οικογένεια Βιολάντη ήταν μέλος της «Χρυσής Βίβλου», του «Libro d' Oro» που δημιουργήθηκε στη Ζάκυνθο το 1542, έτσι δεν είναι κύριε Τάσο;

Κων/να: Άλλο τηλεπαιχνίδι γνώσεων… Το «Chase» παίζουμε τώρα;; Στο Μέγκα το Καλό! (κοιτά υποτιμητικά τη Θεοδώρα)

κύριος (συνεχίζει να αγνοεί την Κωνσταντίνα)

Τάσος: Για να απαντήσω στην ερώτησή σου, Θεοδώρα μου, ναι, ο Βιολάντηδες ήταν παλιά αρχοντική οικογένεια, γραμμένοι στα κατάστιχα της «Χρυσής Βίβλου».
Από την άλλη, υπάρχει και ο Χρηστάκης Ζαμάνος, ο οποίος ανήκει σε μια παλιά αριστοκρατική, αλλά ξεπεσμένη πλέον οικογένεια. Εργάζεται ως υπάλληλος στο αγγλικό τηλεγραφείο του νησιού. Να σας τονίσω ότι την εποχή εκείνη οι υπάλληλοι του Αγγλικού Τηλεγραφείου ανήκαν στη λεγόμενη «Χρυσή Νεολαία του νησιού». Ντυμένοι με κομψά κοστούμια, παράξενα καπέλα, χρωματιστά παπούτσια και γραβάτες και πάντα στην κουμπότρυπα του κοστουμιού υπήρχε ένα φανταχτερό λουλούδι. Αποτελούσαν το όνειρο όλων των κοριτσιών του νησιού. Τις περισσότερες βέβαια επιτυχίες ανάμεσά τους μετρούσε ο Χρηστάκης. Αν και δεν ήταν ο πιο όμορφος ούτε ο πιο πλούσιος, αλλά είχε κάτι…

Κύριος Χάρης: «Αυτό το κάτι που θέλω»,
όπως λέει η Καιτούλα και πρόσφατα η Ελενίτσα!!!

Θεοδώρα: Τι λέει ο ποιητής;

Κύριος Χάρης: Μη μου δίνετε σημασία. Παραφέρθηκα! Συνεχίστε, **κύριε ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ μου**!!!

κύριος Αυτό θα κάνω… Ήσυχα, εσύ!!! (κοιτά απειλητικά τον Χάρη)

Τάσος: Η Στέλλα αρχικά αδιαφορεί για τον Χρηστάκη. Ποτέ δεν τον είχε βάλει στο νου της. Άλλωστε ήταν υπερήφανη. Δεν καταδεχόταν να γίνει μία από τις πολλές… γιατί ξέχασα να σας πω ότι οι τσέπες του κυρίου Χρηστάκη ήταν πάντα γεμάτες ραβασάκια-από τα πιο παρθενικά και δειλά μέχρι τα πιο τολμηρά και ξετσίπωτα…

Θεοδώρα: Ντροπή του!!!

Κύριος Χάρης: «Ντροπή σου που δεν κατάλαβες ποτέ τι σου 'χω δώσει
που άφησες έτσι μιαν αγάπη να τελειώσει
για τη ψευτιά και για την άδεια τη ζωή σου
ντροπή σου», όπως λέει και ο μέγας Ρέμος!
(τραγουδάει τους στίχους και η Κωνσταντίνα σιγοντάρει)

Θεοδώρα: Ο αδελφός του Ρωμύλου, που ίδρυσε τη Ρώμη;

κύριος Ο, ρε, τι ακούν τα αυτιά μου;; Ο, ρε, τι βλέπουν τα μάτια μου;;; (γεμάτος απόγνωση)

Τάσος: Να παραιτηθώ τώρα ή λίγο αργότερα; (μονολογεί και κοιτάει στο κενό)

Κων/να: **ΤΩΡΑ**… Γιατί να το καθυστερείτε;
(αλλάζει ύφος και μαλακώνει) Αστειεύομαι… προφανώς!

κύριος Χάρης: Σιλάνς… δε θα ξαναμιλήσει **ΚΑΝΕΙΣ**, μέχρι να ολοκληρώσει ο **ΚΥΡΙΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΜΑΣ!!!**

κύριος Τάσος: (παίρνοντας βαθιά ανάσα)

Όσο η Στέλλα αντιμετώπιζε με αδιαφορία τον Χρηστάκη, τόσο αυτός οργιζόταν. Τη χαιρετούσε συνέχεια στον περίπατο, καθόταν δίπλα της στο ζαχαροπλαστείο, αλλά αυτή τίποτα. Ούτε να γυρίσει να τον κοιτάξει….

Κων/να: Μπράβο της! Χίλια μπράβο!!! Κυρία… Σωστή κυρία… αν και δεσποινίς!

κύριος Τάσος: Μη βιάζεστε, κυρία Κωνσταντίνα. Περιμένετε να ακούσετε τη συνέχεια…

Ο εγωισμός του Χρηστάκη πληγώθηκε. Το έβαλε σκοπό του να την κατακτήσει πάση θυσία. «***Θα την κάνω εγώ να βουρλιστεί μαζί μου***», είχε εκμυστηρευτεί σε έναν φίλο του. Και τελικά το πέτυχε. Μπορεί να δυσκολεύτηκε, αλλά την έπεισε πως **ΑΥΤΗΝ** προτιμά από όλες τις άλλες. Αυτή είναι η **ΕΚΛΕΚΤΗ**!

Κων/να: Τζάμπα τα μπράβο που είπα πριν!!!

Θεοδώρα: Κάνετε λάθος, «συναδέλφισσα». Απλώς τον ΑΓΑΠΗΣΕ. Και όταν αγαπάς, δίνεσαι ολοκληρωτικά!!!

Κων/να: Μη μου τα λέτε αυτά! Θα βάλω τα κλάματα… (περιφρονητικά)

Την ίδια στιγμή ο κύριος Τάσος πίνει λίγο νερό για να ξεδιψάσει

κύριος Χάρης: Να σας φέρω κάτι άλλο; Έναν καφέ; Έναν χυμό; ένα… (κλασικός κόλακας)

Κων/να: Κώνειο μήπως; (ψιθυριστά για να μην την ακούσει κανείς)

κύριος Τάσος: Είπατε κάτι;

Κων/να: Τίποτα απολύτως. Περιμένω…. εναγωνίως την εξέλιξη!!!

κύριος Τάσος: Μάλιστα…(συγκαταβατικά)

Μια βραδιά λοιπόν που είχαν πάει στο Κρυονέρι μεγάλη παρέα, βρήκε την ευκαιρία ο Χρηστάκης και της έδωσε ένα γράμμα. Αυτή τα έχασε, άρχισε να τρέμει, δεν ήξερε τι να κάνει. Τελικά, για να μη γίνει σκάνδαλο, το έβαλε στην ασημένια ζώνη της και γυρνώντας το βράδυ στην κάμαρά της το διάβασε. Αυτό ήταν!! Μπήκε ο πειρασμός μέσα της..

Κων/να: Ο τελευταίος; (γελά συγκρατημένα)

Κύριος Χάρης: Κωνσταντίνα μου, σε παρακαλωωώ… σχεδόν σε εκλιπαρώ. (ικετευτικά)

Κων/να: Έχετε απόλυτο δίκαιο, κύριε Χάρη! Ζητώ ταπεινά συγγνώμη.

Θεοδώρα: Ακόμα και η συγγνώμη της ταπεινή είναι!!! Αλλά τι να περιμένεις; (ψιθυριστά, ειρωνικά)

κύριος Τάσος: Παρακάμπτω τις «φιλοφρονήσεις» σας και συνεχίζω…

Η Στέλλα κυριευμένη από τον πειρασμό, του στέλνει το πρώτο και το τελευταίο της ερωτικό γράμμα**.**

«Ναι, Χρηστάκη, σε αγαπώ κι εγώ, σε αγαπώ όσο δε φαντάζεσαι, όσο δεν μπορείς να φανταστείς. Είμαι δική σου. Η Στέλλα σου».

Και το άλλο βράδυ, ακολουθώντας την παραγγελία του Χρηστάκη, το ρίχνει από το παράθυρο. Αυτό ήταν όλο και όλο το **ΕΓΚΛΗΜΑ** της, το μεγάλο ΕΓΚΛΗΜΑ της!

Απόλυτη σιωπή επικρατεί... αμηχανία και συγκίνηση

Κων/να: Και στη συνέχεια τι έγινε; (εμφανώς συγκινημένη)

κύριος Τάσος: Ο Χρηστάκης «υπό απόλυτη εχεμύθεια» (ειρωνικά) δείχνει το ραβασάκι στους μισούς συναδέλφους του και ανακοινώνει το περιεχόμενό του στους άλλους μισούς

κύριος Χάρης: Καλό κουμάσι και του λόγου του!!!

κύριος Τάσος: (Γνέφει καταφατικά συμφωνώντας…)

Και μετά… παίρνει την απόφαση να γράψει ένα γράμμα στον Παναγή Βιολάντη ζητώντας το χέρι της κόρης του. 100.000 προίκα είχε η όμορφη Στέλλα… καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό!!

Θεοδώρα: Α, τον αισχρό, τον αθεόφοβο, τον…

κύριος Τάσος: Ο Χρηστάκης όμως δεν ήξερε με ποιον τα έβαζε.

Ο Παναγής ήταν παράξενος άνθρωπος. «**Σίδερο τυλιγμένο με μπαμπάκι**», έτσι τον χαρακτηρίζει ο Ξενόπουλος. Με το που διάβασε το γράμμα, τον κατέκλυσε οργή. Έμοιαζε θηρίο στο κλουβί. Αλλά γρήγορα απέκτησε την ψυχραιμία του και άρχισε να σκέφτεται λογικά.

«Για να με διαβεβαιώνει ΑΥΤΟΣ πως η ΣΤΕΛΛΑ δεν έχει αντίρρηση, κάπου βασίζεται. Μήπως ΑΥΤΗ ληεμόνησε ποιανού είναι θυγατέρα; Μήπως έδωσε ακρόαση σε αυτό το ΡΕΝΤΙΚΟΛΟ, σε αυτόν τον ΨΩΡΙΤΗ, σε αυτόν τον ΠΑΙΛΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΗ; Πρέπει να μάθω… και θα το μάθω ΤΩΡΑ!!»

Κων/να: Και το έμαθε; Πώς; Τι έκανε; (γεμάτη αγωνία)

κύριος Τάσος: Υποκρίθηκε- γεμάτος χαρά- πως συμφωνεί να παντρέψει τη Στέλλα με τον Χρηστάκη. Της ζήτησε όμως να μάθει λεπτομέρειες για το πώς τα βρήκαν, πώς συνεννοήθηκαν… Και, όταν εκείνη του απάντησε πως όλα έγιναν **ΓΡΑΠΤΩΣ** και **όχι προφορικώς**, **<u>ποιος είδε τον Παναγή και δεν τον φοβήθηκε</u>!**

Κων/να: Γιατί; τι έγινε;

Θεοδώρα: Την ΧΤΥΠΗΣΕ!!

Κων/να: Την χτύπησε;;; Και η μάνα της; Η θεία της; Ο αδελφός της; Τι έκαναν;

Κύριος Χάρης: **ΤΙΠΟΤΑ! ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΙΠΟΤΑ…**
Τι θα μπορούσαν άλλωστε να κάνουν;

Κων/να: Να τον σταματούσαν!!

Κύριος Χάρης: Ξέρεις, Κωνσταντίνα μου, το κίνημα «me too» είναι πολύ πρόσφατο. Εκείνη την εποχή επικρατούσε ο λόγος του πατέρα, όσο **ΠΑΡΑΛΟΓΟΣ** και αν ήταν!
(την κοιτά κατάματα και προσπαθεί να της εξηγήσει ευγενικά)

κύριος Τάσος: Ώρες- ώρες με εντυπωσιάζεις.. αλλά και υπάρχουν και στιγμές…
(κοιτώντας τον Χάρη με αίσθημα πατρικής στοργής)

Κύριος Χάρης: Οι άνθρωποι κάποιες φορές μας απογοητεύουν, ΚΥΡΙΕ ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ, ΑΛΛΑ τις περισσότερες μας γοητεύουν!!

κύριος Τάσος: Τι αναλαμπή είναι αυτή, Θεέ μου;;
Τι super-nova;

Κύριος Χάρης: Όχι, ΚΥΡΙΕΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ, δεν έχω συνδρομή στη nova.
Στο Cosmote TV έχω!!

κύριος Τάσος: Αχ, νάτος, επανήλθε στην πεζή πραγματικότητα!!! Καλώς ήρθες, Χαρούλη!
(γεμάτος απόγνωση)

Κύριος Χάρης: Καλώς σας βρήκα!
(απαντώντας με αφέλεια μικρού παιδιού)

Θεοδώρα: Μήπως είναι ώρα να συνεχίσουμε, κύριε Τάσο ΜΟΥ;

κύριος Τάσος: Ναι, καλή μου, έχεις δίκαιο.

Ο Παναγής ζούσε για το φαίνεσθαι και όχι για το είναι. Ήθελε το σπίτι του να φαίνεται στα μάτια όλων «σωστός Παράδεισος». Και το πετύχαινε… άλλοτε με την

υποκρισία και άλλοτε με τη βία. Η γυναίκα του τον έτρεμε, η αδελφή του δεν του έλεγε ποτέ όχι. Τα παιδιά του ήταν αρνάκια. Όλοι στο νησί λοιπόν μακάριζαν το σπίτι του, το θεωρούσαν ευτυχισμένο και σεβαστό…

Θεοδώρα: Σαν τις αμερικανικές διαφημίσεις, που οι οικογένειες κάθονται μαζί το πρωί στο τραπέζι και απολαμβάνουν ανέμελα το πρωινό τους… λες και έχει σταματήσει ο χρόνος…

κύριος Τάσος: Έτσι ακριβώς! Πολύ πετυχημένο το παράδειγμά σου, Θεοδώρα ΜΟΥ. Αλλά ας αφήσουμε την Αμερική του σήμερα και ας επιστρέψουμε στην Ζάκυνθο εκείνης της εποχής.

Ο Παναγής, αφού ξέρει πια όλη την αλήθεια, είναι έτοιμος να αντιμετωπίσει τον Χρηστάκη. Πηγαίνει να τον συναντήσει στο τηλεγραφείο με την πρόφαση ότι θέλει να στείλει ένα τηλεγράφημα.

Και εκεί του είπε (κοιτά τις σημειώσεις του) «**τα φυτευτά και δεμένα λόγια**» που σχεδίαζε.

–«**Ξέρεις, πως, αν θέλω, μπορώ να σε βλάψω πολύ;**

Ξέρεις πως μπορώ να σε κάνω να το πληρώσεις ακριβά αυτό που έκανες; Εγώ όμως ΘΑ ΣΕ ΣΥΓΧΩΡΕΣΩ για την προσβολή που έκανες στο σπιτικό μου! Δε θα σε βλάψω, δε θα πω σε κανέναν τίποτα …ΑΡΚΕΙ… να μου δώσεις πίσω το γράμμα της κόρης μου».

- **«Μετά χαράς», αποκρίθηκε εκείνος και έδωσε το γράμμα στον Παναγή. Και από εκείνη τη στιγμή ΣΤΑΜΑΤΗΣΕ πια να αγαπά τη Στέλλα. Μαζί με το γράμμα… του έφυγε και η αγάπη!!!**

Κων/να: Γιατί την αγάπησε ποτέ αληθινά; Ήταν σε θέση ΑΥΤΟΣ να αγαπήσει άνθρωπο ΕΚΤΟΣ από τον εαυτό του;;
(γεμάτη οργή και μίσος)

Κύριος Χάρης: Όχι, Κωνσταντίνα μου!
Να παίξει ήθελε μόνο μαζί της. Την προίκα της είχε βάλει στο μάτι.

Θεοδώρα: Αλλά έχουν γνώση οι φύλακες!! Ο Παναγής ήταν Κέρβερος…

Κύριος Χάρης: Τι ήταν; Κέρβερος;
Ο δορυφόρος του Πλούτωνα;;;

κύριος Τάσος: Πάλι μου χάθηκες, Χαρούληηη!!!
Γη καλεί Χάρη, όβερ!!!!

Κύριος Χάρης: Στοίχημα θα παίξουμε, κύριε ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ;;;
Έχω ένα σιγουράκι για αύριο…

κύριος Τάσος: «Τα λόγια είναι περιττά την ώρα που χωρίζουμε…»
(τραγουδάει τους στίχους)

Κων/να: Τελικά λοιπόν χώρισαν, ε; Και η Στέλλα τι απέγινε;

Θεοδώρα: Άρχισε να ανεβαίνει τον Γολγοθά της!!

κύριος Τάσος: Ο Παναγής επέστρεψε στο σπίτι κρατώντας στα χέρια του το ΓΡΑΜΜΑ της. Ανέβηκε κατευθείαν στο δωμάτιό της και…

Κύριος Χάρης: Συγγνώμη για τη διακοπή, κύριε ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ! Αλλά μήπως θα ήταν καλύτερο -για να μπουν στο πνεύμα τα κορίτσια δηλαδή- να διαβάσω τι γράφει στο σημείο αυτό ο Ξενόπουλος;

Κύριος Τάσος: Να τη πάλι η αναλαμπή!!! Κάτσε να την εκμεταλλευτούμε όσο διαρκεί… δεν ξέρεις ποτέ! Ναι, Χαρούλη μου, διάβασε.

Κύριος Χάρης: (ξεφυλλίζει τις σημειώσεις του για να βρει το απόσπασμα)

«Τι είναι τούτα που μου κάνεις, μωρή; εφώναξε ο Παναγής έξω φρενών. Τι ντροπές είναι τούτες που μου έβαλες στο κούτελό μου;
«Είμαι δική σου;»!!! Πώς έγραψες εσύ τέτοιο πράγμα; Τίνος είσαι, μωρή; Ποιον ρώτησες; Με ποιο δικαίωμα εδόθηκες στον ξένο άνθρωπο;
Ποιος σου είπε πως ορίζεις τον εαυτό σου; Πώς σου πέρασε από το νου πως μπορείς να δώσεις – και το νύχι σου ακόμα – χωρίς να θέλω εγώ;
Δε μιλείς, μωρή; Σκύλα! Σκύλα!»
Κι έβαλε εμπρός στα μάτια της Στέλλας το γράμμα της.

Κων/να: Και μετά; Και μετά;

Κύριος Χάρης: Και μετά (διαβάζει πάλι από τις σημειώσεις του)

«εχύθηκε πάνω της και την άρπαξε από το λαιμό και της τον έσφιξε να την πνίξει, κι έπειτα άρχισε τις γροθιές. Και την εχτυπούσε όπου έφτανε, στους ώμους, στο στήθος, στο κεφάλι. Και την εκτυπούσε αλύπητα, με λύσσα, να την τελειώσει, να την ξεκάμει, όπως μόνον ένας πατέρας μπορεί να χτυπά την κόρη του»

Κων/να: Μα τι λέει; Γίνονται αυτά;

Θεοδώρα: Δυστυχώς **ΤΟΤΕ** γίνονταν!!! Ο λόγος του πατέρα που λέγαμε πριν…

Κων/να: Και τελικά τη σκότωσε;

Κύριος Χάρης: Όχι, γιατί μπήκε στο δωμάτιο η Βιολάνταινα, η μάνα της.

Κων/να: Μπράβο της! Όπως κάθε μάνα που φροντίζει τα παιδιά της…

Κύριος Τάσος: Μόνο που σε αυτήν την περίπτωση τα κίνητρα ήταν άλλα.

Κων/να: Τι εννοείτε;

Κύριος Τάσος: Διάβασε, Χαρούλη, παρακάτω για να καταλάβει η κυρία Κωνσταντίνα.

Κύριος Χάρης: (διαβάζει από το διήγημα)

Του κάκου η Βιολάνταινα του ένευε παρακαλεστή να παύσει τα βαριά λόγια. Τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει!

- **Μα σώπα! εφώναξε επιτέλους η γυναίκα. Θα σε ακούσουν οι ξένοι άνθρωποι, θα σε ακούσει η δούλα. Έλα, πάμε, μην συγχύζεσαι τώρα…**

Και ήσυχα ετράβηξε έξω τον Παναγή χωρίς μεγάλη αντίσταση, γιατί εκείνη η υπόμνηση – το σκιάχτρο του κόσμου- τον έκαμε άξαφνα πειθήνιο!

Κων/να: Συγγνώμη, αλλά δεν καταλάβω!! Αυτή – η κατά τα άλλα μάνα – ενδιαφερόταν για τον κόσμο ΚΑΙ ΟΧΙ για την κόρη της ΠΟΥ ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΣΕ;

Θεοδώρα: Αυτό ακριβώς. Μπήκατε στο νόημα, «συναδέλφισσα»!
Και οι άγριες αυτές σκηνές **επαναλαμβάνονταν καθημερινά.**

Κύριος Τάσος: Και δυστυχώς οι δήμιοι έγιναν **δύο.** Πατέρας και **γιος ΤΩΡΑ** έδερναν τη Στέλλα, άλλοτε λίγο άλλοτε πολύ αναλόγως της διάθεσης που τους προκαλούσε το ύφος της κοπέλας. Μάλιστα ο Ντανιής ήταν πολύ σκληρότερος του πατέρα του. Το μίσος του

για αυτή ήταν αχόρταγο, ατελείωτο!

Κων/να: Και η Στέλλα; Δεν αντιδρούσε; Δε ζητούσε βοήθεια το κακόμοιρο το κορίτσι;

Θεοδώρα: Δεχόταν τα χτυπήματα και των δύο με την ίδια υποταγή, με την ίδια βωβή εγκαρτέρηση. Και έλιωνε σαν το κερί από τη ζέστη, χωρίς φλόγα, χωρίς καπνό.

Κύριος Τάσος: Και το χειρότερο ξέρετε ποιο ήταν, κυρία Κωνσταντίνα; Ότι όλο αυτό το έγκλημα γινόταν «υπό πλήρη εχεμύθεια». Για τον κόσμο η Στέλλα ήταν απλώς άρρωστη. Κανείς δεν έμαθε τίποτα, κανείς δεν υποψιάστηκε.

Η οικογένεια – *κάτσε να δεις τι ωραία που το λέει ο Ξενόπουλος, α, να το βρήκα!!!* – «**είχε πάντα το ίδιο γελαστό και ευτυχισμένο ύφος, την ίδια απατηλή όψη αγάπης και αρμονίας**»!

Κων/να: Και ο Χρηστάκης; Δεν τη διεκδίκησε; Δεν πήγε να της μιλήσει;

Θεοδώρα: Αυτός, όχι απλώς λησμόνησε τη Στέλλα και το γράμμα της,
ΑΛΛΑ ήδη είχε αρχίσει «να κοιτάζει» κάποια άλλη…

Κων/να: Α, τον αισχρό, τον τιποτένιο, τον… (*έτοιμη να τον βρίσει πιο χυδαία*).

Θου, Κύριε, φυλακήν των στόματί μου! (*σταυροκοπιέται*)

Θεοδώρα: Τελικά, δεν έχω καταλήξει με ποιον είμαι πιο εξοργισμένη.
Με τον Χρηστάκη ή με τον Παναγή;

Κων/να: Μα, με τον Παναγή, βέβαια! Ο άλλος ένας ξένος ήταν,
ένα «τίποτα» που ήθελε να γίνει ένα «κάτι»!

Κύριος Χάρης: Περιμένετε λίγο να σας διαβάσω τι γράφει σχετικά ο Ξενόπουλος:
(*ξεφυλλίζει τις σελίδες μέχρι να φτάσει στο απόσπασμα που θέλει*)

«**Έτσι ο Παναγής την ετυραννούσε ανεξέλεγκτος, απόλυτος τρομοκράτης. Άνθρωπος στενοκέφαλος, χωμένος στις προλήψεις και αναθρεμμένος με τις παραδόσεις των παλαιών εκείνων αρχόντων, που στον τόπο του άλλοτε, σε χρόνους σκοτεινούς, βάρβαρους, εβασάνισαν, εφυλάκισαν, εσκότωσαν ή έθαψαν ζωντανές– για παρόμοιους λόγους, τις θυγατέρες τους! Γι' αυτόν λοιπόν το έγκλημα της Στέλλας ήταν ΑΞΙΟ ΘΑΝΑΤΟΥ**».

Θεοδώρα: Εμένα πάντως από όλες τις σκηνές του έργου με συγκλονίζει ο διάλογος μάνας – κόρης.

Κύριος Τάσος: Συμφωνώ… ο Ξενόπουλος αποτυπώνει σε αυτόν όλο το μεγαλείο της Στέλλας και όλη τη μικρότητα της μάνας: το ζενίθ και το ναδίρ της ανθρώπινης φύσης.

Κύριος Χάρης: Ποιος ήρθε;

Κύριος Τάσος: Εσύ πάντως έφυγες… ελπίζω προσωρινά!

Κύριος Χάρης: (*γελάει*
μην καταλαβαίνοντας τι ειπώθηκε)

Κων/να: Θα μου εξηγήσει **ΕΜΕΝΑ** κάποιος;;;

Κύριος Τάσος: Θα σας εξηγήσω, κυρία Κωνσταντίνα!

Ο Παναγής -2 μέρες πριν από τη γιορτή της Παναγίας- παραγγέλνει στη γυναίκα του να ανέβει στη σοφίτα, όπου είχαν κλειδωμένη τη Στέλλα, και να την πείσει να συμφιλιωθεί επιτέλους με τον πατέρα της.

Άλλωστε, (*κοιτάει τις σημειώσεις του*) «**Τι καλά θα ήταν αν μπορούσε να γίνει καμία οικονομία, να έλθει η συμφιλίωση, να κατεβεί και η Στέλλα, να καθήσει στο τραπέζι, να φανεί στον κόσμο**»

Κων/να: Συμφιλιώθηκαν τελικά;;;

Κύριος Χάρης: Κύριε ΣΚΗΝΟΘΕΤΑ ΜΟΥ, να προτείνω κάτι; Μήπως θα ήταν κατάλληλη ευκαιρία να παίξουν τη σκηνή οι 2 κοπέλες; Η μία να κάνει τη Στέλλα και η άλλη την Βιολάνταινα και…(*τον διακόπτει ο κύριος Τάσος*)

Κύριος Τάσος: Έχεις δίκιο! Πόσο περήφανος είμαι για.. ΕΜΕΝΑ… που σε πήρα βοηθό!! Έκανα τη σωστή επιλογή.. Μπράβο μου, οφείλω να το ομολογήσω, μπράβο μου…

Κων/να: Ξεκαβάλαااااα!!! (*ψιθυριστά για να μην την ακούσει κανείς*)

Κύριος Τάσος: Είπατε κάτι, κυρία Κωνσταντίνα;
(*γεμάτη ένταση και απειλή η φωνή του*)

Η Κωνσταντίνα κουνά το κεφάλι της δεξιά-αριστερά αρνούμενη ότι μίλησε

Θεοδώρα: Ας μην καθυστερούμε! Πολύ ωραία ιδέα.

Κύριος Τάσος: Λίγα λεπτά διάλειμμα να φέρει τις φωτοτυπίες ο Χάρης και ξεκινάμε!!

ΤΕΛΟΣ 1ης σκηνής